

Călătorie prin pustie

SAlecsandru

Nu vezi un pom,nu vezi un ochi de apă
Doar cerul sus,mari de nisipuri jos
De sete,visul ofilit se crapă
Nu-i drum de-ntors,e ochiul somnoros.

Unde să fugi?Domnește-n jur tăcerea
Viclene stele- aruncă cu săgeți
Alergi întruna către nicăierea
Prin bezna care naște dimineți.

Și mergi...și curg izvoarele de lacrimi
Pe care le aduni într-un burduf
Din care bei adesea când te clatini
Și-ți dau răcoare-n marele zăduf.

Cu cine să te cerți?Cu gândul sterp?
Cu nalucirea umbrelor fugare?
Tot însetat ai fi precum un cerb
Tot n-ai află o umbră de salvare.

Cu fruntea cufundată în nisip
Te faci mai mic decât un bob de aer
Vezi umbră morții ,vezi sinitru-i chip
Cum fără milă-ți fură al vieții caer.

Și nici un glas...și nici o mângâiere
Doar crugul cerului ce-n piept îl porți
Și tot ce ai, suprema ta avere
E candela -nvierii dintre morți.